

กำหนดอาคารที่สร้างขึ้นเพื่อประโยชน์อย่างอื่นอันมิใช่เพื่อเป็นที่อยู่อาศัย

พ.ศ. ๒๕๖๒^๑

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๔ และมาตรา ๓๔ วรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎร (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๒ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ อาคารที่สร้างขึ้นเพื่อประโยชน์อย่างอื่นอันมิใช่เพื่อเป็นที่อยู่อาศัย ตามมาตรา ๓๔ วรรคห้า ได้แก่

- (๑) อาคารที่ใช้ประโยชน์เพื่อการพาณิชย์กรรม หรือการบริการธุรกิจ
- (๒) อาคารที่ใช้ประโยชน์เพื่อการบริการสาธารณะ หรือการชุมนุมโดยทั่วไป เพื่อกิจกรรมทางราชการ การเมือง การศึกษา การศาสนา การสังคม การนันทนาการ การสาธารณสุข หรือการคมนาคมขนส่ง
- (๓) อาคารที่ใช้ประโยชน์เพื่อการประกอบกิจการ หรือใช้เป็นสำนักงานหรือที่ทำการของหน่วยงานของรัฐหรือหน่วยงานเอกชน
- (๔) คลังสินค้า หรืออาคารที่ใช้เป็นที่เก็บสินค้าหรือสิ่งของ
- (๕) โรงงาน หรืออาคารที่ใช้เพื่อประโยชน์ในการประกอบอุตสาหกรรม
- (๖) โรงเรือน สิ่งปลูกสร้าง หรือสถานที่อื่นใดที่สร้างด้วยวัสดุถาวร และมีพื้นที่ภายในที่บุคคลทั่วไปสามารถเข้าไปใช้สอยหรือใช้ประโยชน์ได้ โดยจะมีค่าตอบแทนหรือไม่ก็ตาม

ข้อ ๒ ในกรณีที่มีปัญหาหรือข้อโต้แย้งเกี่ยวกับการปฏิบัติตามกฎกระทรวงนี้ ให้ผู้อำนวยการทะเบียนกลางเป็นผู้วินิจฉัยชี้ขาด

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๖๒

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

^๑ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๓๗/ตอนที่ ๑ ก/หน้า ๒๑/๗ มกราคม ๒๕๖๓

พริวิภา/จัดทำ
๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓

ภาณุรุจ/ตรวจ
๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓